பதிவு எண் M. 4729

தமிழ் ஹரிஜன்

தமிழ்ப்பண்ணை வெளியீடு: ஆசிரியர்கள் பொ. திருகூட சுந்தரம், நாமக்கல் கவிஞர்

ஸ்ரீ பியாரேலால்ஜியால் நடத்தப்படும் காந்தியடிகளின் ஆங்கிலப் பத்திரிகையை அனுமதியுடன் தமிழாக்கியது.

13] சென்னை—ஞாயிறு, ஜூலை 7, 1946. [விலை. அணா. 2

கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்

மகாத்மா காந்தியடிகள் சிலதினங்களுக்குமுன் புனாவுக்குப்போகும் மார்க்கத்தில் நேரவிருந்த பெரிய விபத்திலிருந்து தப்பிய செய்தியைக் கேட்டு குதூகலம் அடைகின்றோம். அவரைக்காப்பாற்றிய ஆண்டவனுடைய கருணைக்கு அஞ்சலி செய்கின்றோம்.

காந்தியடிகளுக்கு நீண்டஆயுளை அருளுமாறு இறைவனை இறைஞ்சுகின்றோம்.

ஆசிரியர்கள், தமிழ்ஹரிஜன்

ஹரிஜனர் விவாகம்

தூரத்திலுள்ள பட்டிதர் ஆச்சிரமத்திலுள்ள நண்பர் ஒருவர் திரு. நரஹரி பரீக்குக்கு எழுதியுள்ள கடிதம் :—

“ இந்தியாவில் மகாத்மா காந்தி யடிகள் அரசியல் அரங்கத்துக்கு விஜயம் செய்தது முதல் தீண்டாமை விலக்கு இயக்கம் அதிகவளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. கல்வி பெற்றுள்ள ஹரிஜனப் பெண்ணை சவர்ணர் ஒருவர்க்கு மணம் செய்து கொடுப்பது அந்த இயக்கத்துக்கு ஒருவாறு உதவி செய்யவே செய்யும். ஆனால் நம்முடைய நாட்டில் இன்னும் பெண் கல்வி குறைவான நிலையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன் ஹரிஜனங்கள் எந்த விதத்திலும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருந்து வருகிறார்கள். அதனால் கல்வி கற்ற ஹரிஜனப் பெண்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். அவர்கள் சவர்ணர்களை மணந்து கொண்டால், அவர்கள் தங்கள் வகுப்பினரைத் துறந்து விட்டு சவர்ண வகுப்பிலேயே ஐக்யமாய் விடுவார்கள். தங்கள் ஹரிஜன சகோதரிகளைக் கைதூக்கி விடும் வேலைக்கு உபயோகமில்லாமல் ஆகி விடுவார்கள். அந்தமாதிரி ஆய்ப்போனது ஒன்றிரண்டு உதாரணங்கள் நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆதலால் அத்தகைய மணங்கள் ஹரிஜனங்களை அறியாமையிலேயே தங்கி யிருக்கும்படி செய்வதற்கே ஒரு விதத்தில் உதவி செய்கின்றன என்று கூறலாம். எந்தச் சமூகத்தின் முன்னேற்றமும் அதன் பெண்களின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்ததாகவே இருக்கின்றது. ஆதலால் காந்தியடிகள் ஹரிஜனப் பெண்களில் சிறந்தவர்களைச் சவர்ணர்களுக்கு மணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் ஹரிஜனங்களை அவர்கள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அறியாமைக் குழியிலிருந்தும் கரையேற முடியாமல் செய்வதாகவே தோன்றுகிறது. இதை நிறுத்திவிட வேண்டும் என்றே எண்ணுகிறேன். ஹரிஜனப் பெண்ணும் அவளை மணக்கும் மணமகனும் தங்களை ஹரிஜனச் சேவைக்கு அர்ப்பணம் செய்வதாக இருந்தால்தான் அத்தகைய மணங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கலாம். அப்படி இல்லையானால் கல்வி கற்ற ஹரிஜனப் பெண்கள் கல்வி கற்ற ஹரிஜன இளைஞர்களையே தான் மணந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் உண்மையான கல்வியைப் பெற்றிருந்தால் தங்கள் இனத்தாரையும் தம்மைப் பின்பற்றிக் கல்வி கற்கும்படி செய்துவிட முடியும்.

எங்கள் ஆச்சிரமத்தில் ஹரிஜன மாணவர்களும் ஹரிஜன மல்லாத மாணவர்களும் எவ்விதமான வித்தியாசமுமில்லாமலே வாழ்ந்து வருவதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒன்றிரண்டு ஹரிஜன மாணவர்களை பரிக்ஷித்லால் எங்களிடம் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த வருஷம் இருவரை அனுப்பினார். அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் கூறினார் :—

“ஏன் காந்தியடிகள் கல்வி கற்ற ஹரிஜன வாலிபர்களுக்கு கல்வி கற்ற சவர்ணப் பெண்களை மணஞ்செய்து வைப்பதில்லை? இதை யல்லவோ அவர் செய்ய வேண்டும்? சவர்ணப் பெண்கள் ஹரிஜனங்கள் போலவே ஹரிஜனங்களுடன் வசித்து வந்தால் அவர்களிடமிருந்து எத்தனையோ விஷயங்களை ஹரிஜனப் பெண்கள் கற்றுக் கொள்வார்களே. அதனால் ஹரிஜன முன்னேற்ற வேலை அதிகமான வளர்ச்சியை அடையுமல்லவா?” என்று கேட்டார்.

இந்தக் கேள்விக்கு நானே பதில் கூற முடியும். ஆயினும் காந்தியடிகள் கூற வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றேன். அது நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டிய விஷயமே யாகும்.”

கல்வி கற்ற ஹரிஜனப் பெண் சவர்ணரை மணந்தால் மணமக்கள் இருவரும் ஹரிஜனச் சேவையிலேயே ஈடுபட வேண்டும். அத்தகைய மணத்தின் நோக்கம் வெறும் சுய நல சுகபோகமன்று. அது தவறு, அதை நான் ஒரு நாளும் ஆதரிக்க முடியாது. சிறந்த நோக்கத்துடன் செய்யும் மணமும் எண்ணிய பயன் தராமல் போகலாம். அந்த மாதிரிப் போவதை யாரும் தடுத்து விட முடியாது. ஒரு ஹரிஜனப் பெண் மட்டுமே சவர்ண வகுப்பு மணமகனை மணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதித்தாலும் போதும், அந்த மணமகன் உயர்ந்த ஒழுக்க முடையவராக இருந்தால் அந்த மணம் ஹரிஜனங்கள், சவர்ணர்கள் இரு வகுப்பார்க்கும் நன்மை செய்யும். அத்தகைய மணமக்கள் இருவரும் நல்ல வழி காட்டியாக இருப்பார்கள். ஹரிஜனப் பெண் உண்மையிலேயே தகுதியுடையவளாக யிருந்தால் அவள் தன் நறுமணத்தை நாலா பக்கங்களிலும் பரவுமாறு செய்வாள். தன்னைப் போலவே பிறரும் நடக்குமாறு செய்வாள், அப்பொழுது சமூகமானது இத்தகைய மணங்களைக் கண்டு இப்பொழுது திகைப்பது போல திகைக்க மாட்டாது. அவைகளில் எவ்விதத் தீமையுமில்லை என்பதைத் தாங்களாகவே கண்டு கொள்வார்கள். அந்த மணங்களின் பயனாக நல்ல குழந்தைகளும் பிறந்து விடுமானால் தீண்டாமை ஒழிவதற்கு அதிக அனுகூலமா யிருக்கும். சாதாரணமாக எந்தச் சீர்திருத்தமும் நத்தையின் வேகத்திலேயே முன்னேறும்-

இப்படி மெதுவாக முன்னேறுவதைக் கண்டு அதிருப்திப் படுவது சீர்திருத்தங்களின் இரகசியத்தை அறியவில்லை என்பதையே காட்டும்.

சவர்ண யுவதிகள் ஹரிஜன யுவர்களை மணந்து கொள்வதும் விரும்பத் தக்கதே என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் அதை முன்னதைவிடச் சிறந்தது என்று கூறத் தயங்கவே செய்கின்றேன். அப்படிச் சொல்வதானால் ஆண்களை விடப் பெண்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று சொல்வதாக ஆகும். அத்தகைய "தாழ்வு மனோபாவம்" இருந்துகொண்டுதானிருக்கிறது. அந்தக் காரணத்தினால் ஹரிஜனப் பெண் சவர்ணரை மணப்பதைவிட சவர்ணப் பெண் ஹரிஜனரை மணப்பதே தற்சமயம் நல்லது என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். என்னிஷ்டத்தைக் கூறுவதானால் சவர்ணப் பெண்கள் எல்லோருமே ஹரிஜனர்களை மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்றே கூறுவேன். ஆனால் அது கஷ்டமான காரியம் என்பதை அநுபவத்தில் அறிவேன். வெகுநாளாக வேரூன்றிவிட்ட தப்பபிப்பிராயங்களை ஒழிப்பது கஷ்டமான காரியமாகும். அவைகளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது நல்ல தன்று. அவைகளைப் பொறுமையினால்தான் வெல்ல வேண்டும். எந்த சவர்ணப் பெண்ணேனும், ஹரிஜனர் ஒருவரை மணந்து விட்டால் போதும், தான் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தாயிற்று என்று எண்ணிக்கொண்டு சுக போகங்களை அநுபவிப்பதிலேயே ஆழ்ந்துவிடுவாளானால், இப்படி மணந்து கொள்வதைவிட மணந்து கொள்ளாதிருப்பதே நல்லது. எந்த மணத்தையும் பரிசோதித்து அறிவதற்குரிய உரைகல் யாதெனில் அந்த மணம், மணமக்கள் இருவரிடமும் சேவை செய்வதற்குள்ள ஆசையை அபிவிர்த்தி செய்கின்றதா அன்றா என்பதே யாகும். கலப்பு மணங்கள் நிகழ நிகழ அவற்றை யொட்டிய கேவல உணர்ச்சியும் குறைந்து கொண்டே போகும். அப்படிக் குறைந்து போய் இறுதியில் "பங்கி" என்னும் அழகிய நாமத்தையுடைய ஒரே ஒரு ஜாதிதான் உண்டாயிருக்கும். பங்கி என்றால் என்ன? சகல ஆபாசத்தையும் விலக்கும் சீர்திருத்தக்காரன் என்பதே அதன் பொருள். அத்தகைய நன்னாள் உதயமாவதற்காக நாம் அனைவரும் பிரார்த்திப்போமாக.

நான் எவ்வளவுதான் ஆசீர்வதிப்பதாகக் கூறினாலும் கூறிய மாத்திரத்திலேயே நன்மை உண்டாய்விட மாட்டாது என்பதை நிருபர் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நானும் ஹரிஜனப் பெண்களைச் சவர்ணர்கள் மணந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பலமுறை சொல்லியே வருகிறேன், ஆனாலும் இன்னும் அத்தகைய மணத்தை நடத்திவைத்த பாடில்லை. இப்பொழுது ஒரு சவர்ணப் பெண்ணின் தந்தையார் தம்முடைய பெண்ணுக்கு ஒரு ஹரிஜன வரனைப் பார்த்திருக்கிறார். அந்தப் பெண்ணும் அதற்குச் சம்மதித்திருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணும் வரனும் சேவாகிராமத்தில் பயிற்சி பெற்று வருகிறார்கள். கடவுள் சித்தமிருக்குமானால் கூடிய சீக்கிரத்தில் அந்தத் திருமணம் நடைபெறும்.

புனா — 24-5-46 — மோ. க. காந்தி

[ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து]

விவாகமானவர்

அனுஷ்டிக்கும் புலனடக்கம்

சூரத்திலுள்ள பட்டிதார் ஆச்சிரமத்திலிருந்து திரு. நரஹரி பரீக்குக்கு எழுதிய நண்பரே கீழ்க்கண்ட கேள்வியையும் கேட்கின்றார் :—

"கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாமாம், குழந்தைகள் மட்டும் சுயராஜ்யம் வரும்வரை பெறக் கூடாதாம், இது ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கின்றதல்லவா? இச்சையை அடக்கிக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. மணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறவர்கள் இச்சையை அடக்கிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. மனித சமூகம் நாகரீகம் அடைந்த சமூகம். அதனால் மனிதர்கள் மணம் என்னும் நிலைமையின் மூலம் சமூகத்தை ஒழுங்காகவும் நியாயமாகவும் நடக்குமாறு செய்திருக்கிறார்கள். மணம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தாதிருந்தால் காம விஷயமாக அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் நடந்து கொண்டேயிருக்கும். ஆனால் மணம் என்பது கட்டுக் கடங்காத காம வாழ்வு என்பதன்று. மண வாழ்க்கையை அலங்கரிக்கக்கூடிய புலனடக்கத்துக்கும் இடமுண்டு. மண வாழ்க்கையின் பிரதான நோக்கம் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றாக வாழ்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் வளர்ச்சியடைய உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதேயாகும். இந்தவிதமாக வளர்ச்சி யடைவதற்கு, அளவோடு கூடிய காமநுகர்ச்சியும் அவசியமே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆயினும் தாங்கள் மணமக்களிடம் சுயராஜ்யம் வரும் வரை காமம் நுகர்வதில்லை என்று உறுதி கூறும்படி கேட்பது உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று செய்வதற்கே இடம் தருவதாகும். மண மக்கள் தவறான வழியில் செல்லக்கூடிய அபாயம்கூட ஏற்படலாம். அபூர்வமான மனிதர்கள்தான் மணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்க முடியும். கல்யாணம் செய்து கொள்பவர் எல்லோரும் சாதாரணமான மனிதர்களேயாவர். சமீபத்தில் அத்தகைய மணம் நடந்த சமயத்தில், மணமகன் தம்முடைய மனைவிக்குத் தாயாகும் உரிமையைத்தர மறுப்பதில்லை என்று கடைசியில் தெளிவுபடுத்தியது நல்லதாயிற்று. இந்த வாக்கியம் தான் காந்தியடிகளுடைய வாக்கையும் காப்பாற்றுவதாயிற்று. கல்யாணம் செய்து கொண்டு காமம் நுகர்வதில்லை என்று கூறுவதால் ஏமாற்றுவதுதான் நடக்குமேயன்றி வேறொரு நன்மையும் உண்டாக மாட்டாது.

சுயராஜ்யம் பெறும் வரை பிரம்மச்சரிய அனுஷ்டானம் என்பதன் தாத்பரியங்களைக் காந்தியடிகள் தெளிவாகக் கூறவேண்டியது அவசியம். எனக்கென்னவோ அது முற்றிலும் கேலிக் கூத்தாகவே தோன்றுகிறது."

மணத்தின் பிரதான அம்சம் காமநுகர்ச்சியே என்று நிருபர் எவ்வித ஆதாரமுமின்றித் தீர்மானித்து விட்டது வருத்தமாயிருக்கிறது. விஷயத்தைச் சரியானபடி ஆராய்ந்து பார்த்தால் மணத்தின் உண்மையான நோக்கம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் அன்யோன்னியமான நட்பும் தோழமையும் உண்டாவதேயாகும். மணம் என்பதற்கு அந்த நோக்கத்தைத்தவிர வேறுநோக்கம் எதுவும் இருக்கக் கூடாது. மணம் என்பதில் காமநுகர்ச்சிக்கு இடம் கிடையாது. காமநுகர்ச்சிக்காக நடைபெறும் கல்யாணம் கல்யாணமாகாது. அத்தகைய நுகர்ச்சி உண்மையான நட்பு உண்டாவதைத் தடுத்துவிடும். தோழமைக்காகவும் பரஸ்பரம் உதவி செய்து கொள்வதற்காகவுமே ஆங்கில நாட்டில் மணங்கள் நடைபெறுவதைக் கண்டிருக்கின்றேன். என்னுடைய மணவாழ்க்கை அநுபவத்தைக் கூறுவது விரஸமாயிராதென்றால் நானும் என் மனைவியும் காமநுகர்ச்சியைக் கைவிட்ட பிறகுதான் மணவாழ்க்கையின் உண்மையான இன்பத்தை நுகரலானோம் என்று கூறுகின்றேன். அப்படி நாங்கள் காமநுகர்ச்சியைக் கைவிட்டதும் நல்ல வாலிபப்பிராயத்திலேயாகும். அப்படிக் கைவிட்ட பிறகுதான் எங்கள் நட்பு மலர்ந்து மணம் தருவதாயிற்று; நாங்கள் இந்தியாவுக்கும் உலகத்துக்கும் உண்மையான சேவை செய்யக்கூடிய சக்தியுடையவர்களானோம். இது சம்பந்தமாக என்னுடைய "ஆத்ம சோதனை"

என்னும் நூலில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். இந்த விதமாக நாங்கள் புலனை அடக்கிக் கொண்டதற்குக் காரணம் சேவை செய்யவேண்டும் என்று எங்களிடம் உண்டான ஆவலேயாகும்.

சாதாரணமான முறையில் எண்ணிறந்த மணங்கள் நடைபெறுவது உண்மையே. அத்தகைய மணங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டுதானிருக்கும். அவைகளில் உடற் சேர்க்கைக்கே பிரதானமான ஸ்தானம் வழங்கப்படுகிறது. எண்ணிறந்த மக்கள் சுவைக்காகவே உண்ணுகிறார்கள். அதைக்கொண்டு அப்படி உண்பதுதான் மனிதனுடைய கடமை என்று சொல்லிவிட முடியாது. உயிர் வாழ்வதற்காக மட்டுமே உண்பவர் வெகு சிலரே. ஆனால் உணவு தர்மத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் அவர்கள்தான். அதுபோல மணவாழ்க்கையின் தூய்மையையும், புனிதத்தையும் உணர்ந்து அதன்மூலம் அகத்திலுள்ள தெய்வீகத்தை அனுபவிப்பதற்காக மணம் செய்து கொள்பவரே உண்மையில் மணம் செய்து கொள்பவர் ஆவர்.

டெண்டுல்காருக்கும் இந்துமதிக்கும் நடந்த திருமணத்தின் விபரங்கள் எல்லாம் நிருபர்க்குத் தெரியாது போல் தோன்றுகிறது. அவர்கள் இருவரும் ஆர அமர யோசித்துத்தான் காமம் நுகர்வதில்லை என்ற விரதத்தை மேற்கொண்டார்கள். அவர்கள் கூறியது ஹிந்துஸ்தானி பாஷையில். அதைப் பத்திரிகைகள் ஆங்கிலத்தில் தவறாக மொழி பெயர்த்து விட்டன. அவர்கள் ஹிந்துஸ்தானியில் கூறியதில் மனைவி மக்கள் பெற விரும்பினால் காமம் நுகரலாம் என்று காணப்படவே செய்தது. ஆயினும் அவர்கள் மணமான பிறகும் காமம் நுகராம லிருக்கவே விரும்பினார்கள் என்பது மட்டும் நிச்சயம். மணம் செய்து கொண்டது ஒன்று சேர்ந்து சேவை செய்வதற்காகவே. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பல வருஷங்களாக அறிவார்கள். திரு. இந்துமதியின் பெற்றோர்கள் பலவிதமாகப் பரிசோதித்த பின்னரே இந்த மணம் நடைபெறுவதற்குச் சம்மதம் அளித்தார்கள். அதன்பின் சிறைவாசம் வந்து துன்பத்தை நீடித்துக் கொண்டிருந்தது. திரு இந்துமதி சேவா கிராமத்தில் சில காலம் தங்கி ஆறுதல் பெற்றிருந்தபடியால் அவருடைய பெற்றோரும் மணமக்களும் அங்கு வைத்தே மணச் சடங்கு நடைபெற வேண்டுமென்று ஆசைப் பட்டார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்களோ தெரியாது. அவர்கள் விரதத்தை மீறி நடப்பார்கள் என்று எண்ணக் காரணம் யாதொன்றும் காணோம். அவர்கள் விரதத்துக்கு விரோதமாக நடந்தாலும் அதைக் கொண்டு மணமானவர்கள் பிரமச்சரியம் மேற்கொள்ள விரதம் எடுப்பது தவறு என்று கூறிவிட முடியாது. விரதம் ஏற்பது தவறன்று, விரதம் ஏற்பதாகக் கூறிவிட்டு அதற்கு விரோதமாக நடப்பதுதான் தவறு. "உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று கூறுவதே அறத்துக்குரிய புகழுரை" என்று ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் அழகாகப்பாடியிருக்கின்றார். உண்மையான நாணயங்கள் உள்ள விடத்திலெல்லாம் கள்ள நாணயங்களும் காணப்படவே செய்யும். அற வொழுக்கம் உள்ள விடத்தில் அறம்போல் நடிக்கும் பொய்யொழுக்கமும் காணப்படவே செய்யும். ஏமாற்றிவிடுவார்கள் என்ற பயத்தின் காரணமாக அற வொழுக்கத்தைத் தடுக்க முயல்வது எத்தனை ஆச்சரியமாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கின்றது!

புனாவுக்குப் போகும் ரயிலில்—30-6-46— **மோ. க. காந்தி.**

[ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து]

ஏன் கொல்ல வேண்டும்?

கீழ்க்கண்ட யோசனை அலிகாரிலிருந்து வருகிறது:—

"நம்முடைய பயிர்களை அழித்து நாசம் செய்யும் குரங்குகளையும், பட்சிகளையும், மிருகங்களையும் நாம் கொல்ல வேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றோம். நாமே கொல்லாவிட்டாலும் பிறரைக் கொண்டேனும் கொல்ல வேண்டியதுதான் என்று தாங்கள் எழுதுகிறீர்கள். இது சம்பந்தமாக நான் பணிவுடன் கூறவிரும்புவது யாதெனில், பயிர்களிடம் வரவொட்டாமல் தடுக்க முடியுமானால் கொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏது என்பதேயாகும். என்னுடைய சிறிய தந்தையார் இரவில் மின்சார விளக்கை உபயோகித்துத் தம்முடைய வயல் பக்கம் வாராதபடி குரங்குகளைத்தடுத்து வருகிறார். எல்லாவிடங்களிலுமே இந்த முறையைக் கையாண்டு பார்த்தால் என்ன?"

எடுத்த எடுப்பில் இந்த யோசனை ஏற்றதாகவே தோன்றுகிறது. ஆயினும் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால் அது நடைமுறைக்கு உதவாது என்று தெரிகிறது. இந்த முறையைக் கொண்டு என்னுடைய வயலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம், அக்கம்பக்கத்திலுள்ள வயல்களை என் செய்வது? மற்றவர் பயிரைக் கெடுத்து என்னுடைய பயிரைக் காப்பது சரியாகாது. அது அஹிம்சை என்று சொல்லிக் கொண்டு ஹிம்சை செய்வதேயாகும். இது எதுமாதிரி இருக்கிறது என்றால் நாம் கொஞ்சம்கூட யோசியாமல் நமக்குத் தீமைதரும் என்று எண்ணி பாம்பையோ குப்பையையோ அடுத்த வீட்டுத் தோட்டத்தில் எறிந்து விடுகிறோமே அந்த மாதிரிதான். நாம் நம்மைக் காப்பதுபோலவே சமூகத்தையும் காக்க வேண்டும். ஆதலால் நமக்குத் தீங்கு செய்யும் குரங்குகள் முதலியவைகளைக் கொல்லவேண்டியதும் அஹிம்சையின் பாற்பட்டதேயாகும். எவ்வளவு தூரம் இயலுமோ அவ்வளவு தூரம் ஹிம்சையைச் செய்யாதிருக்க வேண்டும் என்பதே பொது நீதி. ஆனால் சமூகத்திற்கான அஹிம்சையும் தனிநபருக்கான அஹிம்சையும் வேறு வேறாகும். சமூகத்தில் இல்லாமல் தனியாக இருப்பவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். ஆனால் சமூகம் அப்படி நடக்க முடியாது.

[ஹரிஜன சேவக்கிலிருந்து] — 30-6-46— **மோ. க. காந்தி.**

கேள்வியும் பதிலும்

புதிர்

கேள்வி:—"ஐயா! கிறிஸ்துநாதரே! நாங்கள் நேசித்தவர்கள் எங்கே எவ்விதம் இருக்கிறார்கள் என்பதை எங்களிடம் சொல்லுமாறு அவர்களை அரை மணி நேரமாயினும் காண எங்களுக்கு அருள மாட்டீரா?" என்று ஒரு ஆங்கிலக் கவிபாடுகின்றார்.

இது பற்றித் தங்கள் கருத்து யாது?

பதில்:—வேதனை நிறைந்த இதயத்தின் முறையீடே இது. ஆனால் உண்மையாகவே பற்றற்றவர்கள் மரணத்துக்குப் பின் என்ன நிலை என்று அறியக் கவலைப்படமாட்டார்கள். அத்தகைய ஆசை உண்டாவது கூடத் தவறேயாகும். ஆதலால் நியூமென் என்னும் கிறிஸ்தவ ஞானியினுடைய பேர் பெற்ற கீதத்தில் காணப்படும் கீழ்கண்ட வரிகளே உண்மையைக் கூறுவதாகும்:—

"இறைவனே! நான் இறுதியை அறிய விரும்பவில்லை. இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதைக் காட்டினால் போதும்."

புது டில்லி, — 15-6-46 — **மோ. க. காந்தி**

[ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து]

தமிழ் ஹரிஜன்

தமிழ்ப்பண்ணை வெளியீடு: [illegible] பொ. திருகூட சுந்தரம், நாமக்கல் கவிஞர்

ஜூலை 7 ஞாயிறு 1946

அணுகுண்டும் அஹிம்சையும்

அணுகுண்டைப்போல வேறு எதுவும் அஹிம்சையை ஸ்தாபனம் செய்ய முடியாது என்று அமரிக்க நண்பர்கள் யோசனை கூறுகிறார்கள். அணுகுண்டுவின் நாச சக்தியைக் கண்டு உலகம் அருவருக்குமானால் அப்போது அது தற்சமயமேனும் அஹிம்சையைத் துறக்கலாம். அந்த அர்த்தத்தில்தான் அணுகுண்டு அஹிம்சையை ஸ்தாபனம் செய்யும் என்று கூற முடியும். இது எதுபோல் இருக்கிறது என்றால் மனத்தைக் குமட்டுமளவுக்குப் பலகாரங்களை உண்டவன் போதும் என்று நிறுத்திக்கொள்வதைப் போலவே இருக்கிறது. ஆனால் அவன் குமட்டல் நின்றுபோனதும் முன்னிலும் அதிக ஆவலுடன் பலகாரங்களைத் தேடுவான். அதுபோலவே உலகமும் அணுகுண்டு செய்யும் அழிவைக் கண்டு வெறுத்து விடலாமாயினும் அந்த வெறுப்புணர்ச்சி நாளடைவில் குறைந்து போனதும் முன்னிலும் அதிக ஆவலுடன் ஹிம்சையையே மேற்கொள்ளும். ஆயினும் அநேக சமயங்களில் தீமையினின்றே நன்மை உண்டாவதுண்டு. ஆனால் அது கடவுளுடைய திட்டமே யன்றி மனிதனுடைய திட்டமன்று. தீமையிலிருந்து தீமையும் நன்மையிலிருந்து நன்மையும் விளைவதுதான் மனிதனுக்குத் தெரியும். இப்பொழுது அமரிக்க விஞ்ஞானிகளும் இராணுவ அதிகாரிகளும் அணுகுண்டுச் சக்தியை அழிக்கும் வேலைக்குப் பயன்படுத்தி வந்தபோதிலும் இதா விஞ்ஞானிகள் அதையே ஆக்க வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்த முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதுவன்று அமரிக்க நண்பர்கள் கூறிய யோசனையின் அர்த்தம். இவ்வளவு தெளிவான விஷயத்தை என்னிடம் கேட்கக்கூடிய அளவு முட்டாள்கள் அல்லர் அவர்கள். தீயை அழிப்பதற்காகவும் உபயோகிக்கலாம், ஆக்குவ தற்காகவும் உபயோகிக்கலாம். அக்கிரமி வீட்டைக் கொளுத்துகிறார். ஆனால் வீட்டிலுள்ள பெண்ணே போஷணை தரும் உணவை ஆக்குவதற்காக அந்தத் தீயைத் தினந்தோறும் உபயோகிக்கிறாள்.

நான் அறிந்தமட்டில் அணுகுண்டானது ஊழூழி காலமாக மனிதஜாதியை நிலைக்கும்படி செய்துவந்த உயர்ந்த உணர்ச்சிகளை உயிரற்றனவாகச் செய்து வருகிறது என்றே கூறுவேன். யுத்தம் வந்தாலும் பாதகமில்லை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு யுத்த தர்மம் என்று வழங்கும் ஒன்று இருந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அது இப்பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது. யுத்தமாவது, யுத்ததர்மமாவது, வெறும் ஆயுதபல உபயோகம் மட்டும்தான் என்று தெளிவாகிவிட்டது. அணுகுண்டு நேச தேசத்தார்க்கு அளித்துவிட்டதாகக் கூறும் வெற்றி வெறும் வெற்றிதான், எவ்வித பசையுமில்லாததே யாகும். ஆயினும் அது ஜப்பான் தேசத்தாரின் ஆண்மையைத் தற்சமயமேனும் அழித்து விட்டது என்பது உண்மை. ஆனால் அப்படி அழித்துவரும் தேசத்தின் ஆன்மா அடைந்தது யாது என்பதை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சொல்லி விடுவதற்கில்லை. இயற்கையின் சக்திகள் வேலை செய்யும் விதத்தை யாரும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. ஒரே மாதிரியான சம்பவங்களின் பலன்களை அறிந்திருப்பதைக் கொண்டே அறியாத பலன்களை ஊகிக்க வேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். ஒருவனை அடிமையாக வைத்திருக்க விரும்பினால் அடிமையைப் பூட்டிவைக்கும் கூண்டில் நாமும் அடைபட்டிருந்தால்தான் முடியும். ஜப்பான் அக்கிரமமான ஆசைகளை எண்ணிச் செய்த அக்கிரமங்களை நான் ஆதரிப்பதாக எண்ண வேண்டாம். நான் கூறுவதெல்லாம் தோற்ற ஜப்பானுடைய நோக்கத்துக்கும் ஜெயித்த நேச தேசத்தார் நோக்கத்துக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை என்பதே யாகும். ஜப்பானுடைய ஆசை நேச தேசத்தாருடைய ஆசையைவிடக் கேவலமானது என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானாலும், ஜப்பானுடைய ஆசை அதிகக் கேவலமானது என்ற காரணத்தைக் கொண்டு கொஞ்சக் கேவலமான ஆசையுடைய நேச தேசத்தார் ஜப்பானில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்த ஆண் பெண் குழந்தைகள் அனைவரையும் அழித்துவிடக்கூடிய உரிமையை அடைந்துவிட முடியாது.

அணுகுண்டு செய்துள்ள அற்புதமான நாசவேலையிலிருந்து நாம் நியாயமாக அறிந்துகொள்ளக் கூடிய படிப்பினை யாதெனில் எப்படி ஹிம்சையை ஹிம்சையால் அழிக்க முடியாதோ அதுபோலவே அணுகுண்டை அணுகுண்டைக் கொண்டு அழிக்க முடியாது என்பதே யாகும். ஹிம்சையை அஹிம்சையைக் கொண்டே மாற்றமுடியும். துவேஷத்தைத் துவேஷத்தைக் கொண்டு வெல்ல முயன்றால் துவேஷம் அதிகமாகப் பரவவும் ஆழமாக வேரூன்றவுமே செய்யும். நான் பலதடவை கூறியதையும் என்னாலியன்றவளவு அனுஷ்டித்ததையுமே இப்பொழுது திரும்பவும் கூறுகின்றேன் என்பதை அறிவேன். நான் முதற் தடவையாகக் கூறியதுகூட நானாகப் புதிதாகக் கூறியதன்று. மலை தோன்றிய காலம் முதல் இருந்துவரும் உண்மையே யாகும். ஆனாலும் நான் குழந்தைகள் எழுதும் "காப்பி"ப் புஸ்தகங்களில் காணப்படும் வாக்கியங்களை வாயால் ஒப்புவித்து விடவில்லை. என்னுடைய ஒவ்வொரு நரம்பிலும் நின்று நாதம் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் உண்மையையே கூறினேன். அநேக முறைகளில் எனக்கு அறுபது வருஷகாலமாகக்கிடைத்துள்ள அனுபவமானது, நண்பர்களின் அனுபவத்தால் உரம்பெற்ற நம்பிக்கையை அசையாத ஆற்றலுடையதாகச் செய்திருக்கின்றது. எந்த மனிதனும் அஞ்சாமல் அடி பணியாமல் தனியாக நிற்பதற் குகந்த ஜீவநாடிபோன்ற உண்மை இதுதான். நம்பிக்கை யில்லாதவர் உள்ள காலம் வரை உண்மையைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறவேண்டியது அவசியமே என்று பல வருஷங்களுக்கு முன் மாக்ஸ் முல்லர் என்னும் பண்டிதர் கூறியதில் நான் நம்பிக்கை உடையவன்.

புனா, — 1-7-46 — மோ. க. காந்தி.

கதர்ப் பைத்தியம்

ராஜகோட்டையிலுள்ள ராஷ்டிரியசாலை இந்த வருஷத்தில் நடக்கப்போகும் சர்க்கா ஜயந்திவிழா சம்பந்தமாக வெளியிட்டிருக்கும் வேண்டுகோள் இது :—

"ஜயந்திவிழா 9-7-46 முதல் 22-9-46 வரை நடைபெறும். 22-9-46 ல் காந்தியடிகளின் 78-வது ஆண்டு ஆரம்பமாகின்றது. காந்திஜயந்திதான் உண்மையான சர்க்கா ஜயந்தி.

அஹிம்சை பூர்வமாக நடைபெறும் ராஜ்யத்தில் அஹிம்சையின் சின்னமே சர்க்கா என்று அவர் கூறுகின்றார். ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக நம்முடைய வறுமைக்கும் அடிமைக்கும் சின்னமாகவே இருந்துவந்த சர்க்கா என்னும் கைராட்டினமானது இப்பொழுது நம்முடைய அரசியல், பொருளாதார சமூக விடுதலையின் சின்னமாக ஆகி

பிருக்கின்றது. அதை மறுபடியும் கையாள்வது என்பது ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக நடைபெற்று வந்த தீங்கை ஒழித்து நன்மை தேடுவதேயாகும். நம்முடைய முயற்சி பலன்தருவது, நம்முடைய நம்பிக்கையின் உறுதியின் அளவையே பொறுத்திருக்கின்றது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நம்பிக்கை அதிகமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு கைராட்டினத்தின் முன்னேற்றமும் அதிகமாகும்.

இந்தப் பாடசாலை காந்திஜயந்தியைச் சென்ற 12 வருஷங்களாகக் கொண்டாடி வருகின்றது. அதன் பயனாகக்கதர் அபிவிர்த்தியடைந்து வந்திருக்கிறது அகில பாரத சர்க்கா சங்கத்தாரும் அதன் முயற்சிகளைப் பாராட்டி யிருக்கிறார்கள்.

இந்த வருஷத்தின் விழாத் திட்டம் இது:—விழா 8-7-46 காலை 7-30 மணிக்குப் பிரார்த்தனையுடன் ஆரம்பமாகும். 77 நாட்கள் நூற்பதாக விரதம் மேற்கொள்ளப் பெறும். அநேகர் தினந்தோறும் ஒரு சிட்டம் நூல் நூற்பர் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய சாவகாசமில்லாதவர்கள் தங்களா லியன்றமட்டும் நூற்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஒவ்வொருவரும் தாம் நூற்கும் நூலைத் தம்முடைய உபயோகத்துக்கு வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறு பகுதியை மட்டும் பாடசாலைக்கு நன்கொடையாகக் கொடுக்கலாம். பண நன்கொடை அளிக்க விரும்புகிறவர்கள் வழக்கம்போல எந்த நாணயத்திலேனும் 77 நாணயங்கள் அனுப்பிவைக்கலாம். ஆனால் நாணய நன்கொடையைவிட நூல் நன்கொடையே காந்தியடிகளின் மனத்தை மகிழ்விப்பது என்பதை மறத்தலாகாது.

தினந்தோறும் முதலில் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்வார்கள். அதன் பின் அப்படியே ஒன்று சேர்ந்து நூல் நூற்பார்கள். அந்தச் சமயம் விழாவில் பிரதானமாயிருப்பவர்கள். கலந்து கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கத்தியவாடின் தலைவரான தர்பார் சாகேப்கோபால் தாஸ் 77 சிட்டம் நூல் நூற்கத் தீர்மானித்திருக்கின்றார். எல்லோரும் அவரைப் பின்பற்றுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அப்படித் தீர்மானிப்பவர்கள் எனக்கு முன் கூட்டி அறிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தப் பாடசாலையின் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் சேர்ந்து 20 லட்சம் கஜம் நூல் நூற்று விடுவார்கள் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. தினந்தோறும் நூல் நூற்பதும் ஒரு பாடமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள வீராணி பெண் பாடசாலையும் உயர்தரப் பாடசாலையும் இந்த வருஷம் நிறைய நூல் நூற்கும்.

இறைவன் எங்கள் முயற்சிக்கு வெற்றி அருள்வானாக!

நரன்தாஸ் காந்தி.''

நரன்தாஸ் காந்தி கதர்ப் பைத்தியம் கொண்டவர். கதர் பாங்கி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நான் கூறி வருவதன் கருத்து இதுவாகும்:—

முதலாவதாக, எத்தகைய நூலையும் யார் நூற்ற நூலையும் ஒரேயிடத்தில் சேகரித்து வைக்க வேண்டும். நெசவாளி எப்படி விரைவாக மில் நூலை நெய்ய முடியுமோ அப்படி விரைவாக கை நூலையும் நெய்யும்படியான நிலைமையில் இப்படிச் சேகரித்து வைத்துள்ள நூலை நெசவாளிக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும். இதற்காக எல்லா நூலையும் இரண்டாகச் சேர்த்து முறுக்க வேண்டும். இந்த மாதிரி முறுக்கப்படாத நூலை நூலாகவே மதிக்கக்கூடாது. ஆகவே தனியாகவுள்ள நூல் என்றும் இரண்டாகச் சேர்த்து முறுக்கிய நூல் என்றும் இரண்டுவிதமான நூல் ஏற்படும். முறுக்கிய நூலே அதிகமான பயன் தருவதாகும். ஆனால் அது உடனே செய்துவிடக் கூடிய காரியமன்று. நூலைப் பிரித்து எடுத்து, பிறகு இரண்டாகச் சேர்த்து முறுக்கி, அதன் பிறகே துணியாக நெய்ய வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயம் யாதெனில், எப்படித் தங்கமும், வெள்ளியும் நாணயசாலையிலிருந்து நாணயங்களாக வெளிவருகின்றனவோ அப்படியே கதர் மட்டும் தான் நூல் பாங்கியிலிருந்து வெளியே வரவேண்டும். இந்தமாதிரிச் செய்யாதவரை கையால் நூற்கப்பட்ட நூலில் காணப்படும் குறைகளும் போகமாட்டா, கதரும் விர்த்தியடையாது. இந்த வேலையை நிர்ப்பந்தப்படுத்திச் செய்ய முடியாது. கதர் ஊழியர்கள் சுயநலமில்லாதவர்களாயும் உண்மையானவர்களாயும் இந்த உயரிய இலட்சியத்தை எளிதாகவும் சீக்கிரமாகவும் நிர்ப்பந்தமில்லாமலும் அடைவதற்கு அவசியமான விஞ்ஞான அறிவுடையவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும்.

இந்தப்படிச் செய்வது தான் சர்க்கா சங்கத்தின் உண்மையான லட்சியமாகும். இந்த லட்சியத்தை அடைவதற்காக கதர்க் கடைகளை எல்லாம் மூட வேண்டியிருந்தாலும் கதர் கட்டுபவர் எல்லோரும் கையளவாகக் குறைந்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை. எதுவாயினும் இப்படிச் செய்வதற்கு யாரும் வெட்கப்படவேண்டியதில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் கதரானது ஏமாற்றின் சின்னமாக இருந்தால்தான் சர்க்கா சங்கத்துக்கும் காங்கிரஸுக்கும் இழிவுண்டாகும். அத்துடன் கதர் சுயராஜ்யத்தை வழங்கக் கூடிய சக்தியையும் ஏழைகளைக் காக்கும் சக்தியையும் இழந்து விடும்.

கதரில் நம்பிக்கை யில்லாதவர்கள் கேட்பார்கள்:—''அப்படியானால் கதரைப்பற்றி இவ்வளவு சிரமம் மேற்கொள்வதேன்? அஹிம்சையின் சின்னம் என்று பைத்தியங் கொள்வதைவிட இந்திய கிராமவாசிகள்செய்யும் பல கைத்தொழில்களைப் போலவே கதர்த் தொழிலும் ஒன்று என்றுமட்டும் கூறினால் போதாதா?''

கதர்ப் பைத்தியம் கொள்பவர்கள் கதர் வித்தையின் ரகசியத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவும் அதற்காக உயிர்விடத் தயாராயிருந்து, அதுவே அஹிம்சா மூலம் அமைக்கும் சுயராஜ்யத்தின் உண்மையான சின்னம் என்று நிரூபிக்கவும் வேண்டும்.

புனாவுக்குப் போகும் ரயிலில் —30-6-46— **மோ. க. காந்தி.**

(ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து)

வாரக் கடிதம்

அஹிம்சா மார்க்கம்

காந்தியடிகளுக்கும் காரியக் கமிட்டியார்க்கும் இடையில் பிளவு ஏற்பட்டதாக பிரமாதப் படுத்திக் கொண்டு கும்மாள மடித்தவர்கள் ஏமாந்து போனார்கள். அஹிம்சையின் போக்கு அவர்களுக்குத் தெரியாது. அபிப்பிராய வித்தியாசம் என்பதற்குப் பிளவு என்ற பொருள் கிடையாது. வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை காண்பதே இயற்கை விதி. ஆணவமே பிரித்து வைக்கும் சக்தி. இலக்ஷியத்துக்காகத் தன்னைப் பரிபூரணமாக அர்ப்பணம் செய்துவிடுவதே இலக்ஷியத்திலுள்ள உறுதியின் அடையாளமாகும். ஆதலால் காந்தியடிகளுடைய அபிப்பிராய வித்தியாசம் காங்கிரஸைப் பலப் படுத்துவதற்காக ஏற்பட்டதே யன்றி பலஹீனப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்டதன்று. அவர் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் ஒன்றில் இதைப் பற்றியே பேசினார். அவர் கூறியதாவது:—

"காரியக் கமிட்டியார் நன்றாக ஆராய்ந்த பின் ஒரு முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கவலை எல்லாம் இந்தியாவின் க்ஷேமத்தைப் பற்றியதே யாகும். நல்ல எண்ணத்தோடு செய்யப்படுவதெல்லாம் இறுதியில் நன்மையாகவே முடியும் என்று நம்பிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே நீங்கள் அதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். காங்கிரஸ் மகா சபை சென்ற அறுபது வருஷ காலமாக இடைவிடாது தேசத்துக்குச் செய்து வரும் சேவையைக் கொண்டு நீங்கள் அப்படி நம்பினால் அது தவறாகாது. முழு மனதோடு நாட்டுக்குச் சேவை செய்யும் எவரும் எத்தகைய உன்னதமான காங்கிரஸ் தலைவருக்கும் சமானமானவரே யாவார். லக்ஷியத்துக்குத் தன்னைப் பரிபூரணமாக அர்ப்பணம் செய்து விட்டால் எவ்வளவு தாழ்ந்தவருடைய சேவையும் கடவுளுடைய சந்நிதானத்தில் தலை சிறந்தவருடைய சேவையைப் போலவே கருதப்படும்."

தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள வெள்ளை மக்களில் சிலர் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக வெறிபிடித்து இந்திய சாத்வீக எதிர்ப்பினர்க்குத் தீமைகள் செய்துவருகிறார்கள். ஆனால் சாத்வீக எதிர்ப்பினர்கள் அவற்றைப் பதட்டமில்லாமலும் கௌரவமான முறையிலும் பொறுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதுபற்றிய செய்திகள் தினந்தோறும் வந்துகொண் டிருக்கின்றன. காந்தியடிகள் டில்லியிலிருந்து புறப்படுவதற்குமுன் இவற்றைக் குறித்தே தம்முடைய பிரார்த்தனைப் பிரசங்கங்களில் பேசினார். தென்னாப்பிரிக்காவில் வெள்ளையரும் நீக்ரோவருமே ஏராளமா யிருக்கிறார்கள். இந்தியர்களோ இரண்டு லக்ஷம்பேர்தான். காந்தியடிகள் கூறியது :

"டாக்டர் நாயக்கர், டாக்டர் டாடு போன்றவர்கள் தனியான இடங்களில் இருக்கவேண்டு மென்றால் அது அவர்களுக்கு எப்படி யிருக்குமென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். நம்முடைய சகோதரர்களுக்கு இறுதிவரை உறுதியா யிருப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியையும் வெள்ளையர்களுக்கு அறிவையும் அருளும்படி கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும்படி நான்உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். வேறு எதனாலும் அடைய முடியாத பலனை இருதய பூர்வமான பிரார்த்தனையா லடைந்துவிட முடியும் என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை உங்களுக்குக் கூறுகின்றேன்.

நான் இந்தியாவில் பிறந்த போதிலும் தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே முழுவளர்ச்சியும் பெற்றேன். எனக்கு அந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மாகாணமும் நேரில் தெரியும். என்னுடைய வாழ்வில் பிரதானமான இருபது வருஷகாலத்தை அங்கேயே கழித்திருக்கிறேன். அங்கேயுள்ள வெள்ளையர்களை அறிவேன். நம்முடைய மக்களைப் போலவே அவர்களையும் நேசிக்கின்றேன். அவர்களிற் சிலர் அட்டூழியங்கள் செய்வது எனக்கு வெட்கமாக யிருக்கிறது. இந்த அட்டூழியங்களை எல்லா வெள்ளையர்களும் ஆதரிக்கிறார்களென்றே தோன்றுகிறது. அத்தகைய ஆதரவு யில்லாவிட்டால் அட்டூழியங்கள் நடைபெற முடியாது. வெள்ளையர்கள் சத்தியாக்கிரகிகளுடைய பலத்தையும் உறுதியையும் அறிந்து கொள்வார்களானால் அவர்களுக்கு மரியாதை செய்யவும் தங்களுடைய அநுதாபத்தை அட்டூழியங்கள் செய்பவர்க்கு அளிக்காமல் அட்டூழியங்களைப் பொறுமையாக ஏற்று அனுபவிக்கும் சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு அளிக்கவும் ஆரம்பிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அட்டூழியம் செய்பவர்களுக்குக் கருணை காட்டுமாறு கடவுளிடம் இருதய பூர்வமாகப் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். நீங்கள் அங்குள்ள நம் தேசத்தார்க்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டியதில்லை. பணம் அவர்களுக்கு வெற்றியைத் தந்துவிடாது. அவர்களிடம் போதுமான பணம் இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால் நீங்கள் அவர்களுக்காக இந்தியாவில் சாத்வீக எதிர்ப்புச் செய்ய வேண்டிய காலம் வரும். எந்த விதமாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதை இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. இந்தியாவே மனித ஜாதியின் மானத்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் உறைவிடமாக ஆகிக்கொண்டு வருகின்றது. தென்னாப்பிரிக்காவில் தைரியமாக எதிர்த்துப் போராடுபவருக்கு உதவி செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தால் அது நமக்கு ஏற்றதேயாகும். ஆனால் எந்தவிதமாக உதவி செய்வது என்பது இனிமேல்தான் தெரியும். அது தெளிவாகத்தெரியும்பொழுது நான் உங்களுக்குச் சொல்லுவேன். இப்பொழுது வைசிராயும் இந்தியாவிலுள்ள வெள்ளை மக்களும் தங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வதோடு நிறுத்திக் கொள்கின்றேன்."

டில்லியில் செய்த கடைசிப் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் அவர் பேசிய பேச்சு உணர்ச்சி நிரம்பியதாக யிருந்தது. அவர் சுமார் மூன்று மாதங்கள் அந்த நகரத்து ஜனங்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்து வந்ததைக் குறிப்பிட்டார்.

அவர் கூறியதாவது :—

"நான் உங்களுக்குத் தந்துபோவது மிகவும் முக்கியமானதாகும். ஒன்று சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்யும் பழக்கமே அது. அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். பிரார்த்தனைப் பாடல்களைப் பாடாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. கட்டாயமாக நீங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய பழக்கம் யாதெனில் ஒவ்வொரு குடும்பத்தாரும் தினந்தோறும் வசதியான ஒரு நேரத்தில் ஒன்று சேர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு உள்ளத்திலுள்ள கடவுளிடத்தில் மனத்தைப் பதிய வைத்து ஐந்து நிமிஷ நேரமேனும் மௌனமாக யிருப்பதேயாகும்"

நம்பிக்கையின் தாத்பரியங்கள்

காந்தியடிகள் தூசி நிறைந்த ராஜதானி நகரத்தில் மூன்று மாத காலம் இடைவிடாமல் வேலை செய்த பிறகு கடைசியாகத் தம்முடைய வயதான உடம்பாகிய மின்சாரப் பொறியில் மறுபடியும் மின்சார சக்தியை நிறைத்துக் கொள்வதற்காகப் பஞ்சகனி என்னும் சுகவாசஸ்தலத்துக்குப் போய்வர வசதி ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

டில்லியிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முந்திய நாள் அவர் கூறியதாவது :—

"இந்த வருஷம் முழுவதும் என்னுடைய உடம்பு சரியானபடி வேலை செய்வதற்கு இரண்டு மாதகாலம் மலைக்காற்றை சுவாசிப்பது அவசியம் என்று தோன்றுகிறது. அந்தக்காற்று உண்டாக்கும் நன்மை ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஆயினும் அந்த அற்புதமான பலனைத் தருவது ராம நாமம் அல்லவோ என்று எண்ணுகிறேன்".

கடவுளிடம் அவருக்கிருக்கும் எல்லையற்ற நம்பிக்கை மற்றொரு பிரார்த்தனைக் கூட்டப் பிரசங்கத்தாலும் வெளியாயிற்று. அவர் பாகவதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் கஜேந்திர மோட்சம் என்னும் அழகான கதையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியதாவது :—

"இந்தக் கதையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்வது யாதெனில் பக்தனுக்கு எந்தவிதமான கஷ்டங்கள் நேரும் சமயத்திலும் கடவுள் வந்து உதவி செய்ய ஒருநாளும் தவறுவதில்லை என்பதே. ஆனால் கடவுளிடம் அசையாத நம்பிக்கையும் பரிபூரணமானசார்பும் உடையவர்க்குத்தான் கடவுள் அந்தவிதமாக உதவி செய்ய வருவார். அத்தகைய நம்பிக்கை உடைமைக்கு

அடையாளம் கடமையைச் செய்தபின் இன்பமோ துன்பமோ நன்மையோ தீமையோ கடவுள் தருவதை எல்லாம் வரவேற்கத் தயாராக இருப்பதேயாகும். ஜனகரிடம் வந்து உங்களுடைய ராஜதானிப் பட்டணம் கொழுந்துவிட்டு எரிவதாகக் கூறிய பொழுது அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை என்று எப்படிப் பதட்டமில்லாமல் கூறினரோ அப்படியே நாமும் இருக்கவேண்டும். அவர் அந்தமாதிரி பதட்டமில்லாமல் சாந்தமாகக் கூறியதின் ரகசியம் அவர் எப்பொழுதும் தம்முடைய கடமையைச் செய்வதில் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருந்து வந்ததேயாகும். தம்முடைய கடமையைச் செய்து முடித்துவிட்டதால் பிறவற்றை எல்லாம கடவுளிடம் விட்டுவிடக் கூடியவராயிருந்தார்.

பிரார்த்தனை நிறைந்த உள்ளம் உடையவர்களுக்கு எப்பொழுதும் கருணை செய்பவரா யிருக்கும் கடவுள் எவ்விதமான தீங்கும் வராமல் பார்த்துக் கொள்வார். அப்படிப்பட்டவர்கள் தீங்கு வந்து விட்டால் அதற்காகத் தங்கள் விதியை நொந்து கொள்ளாமல் கலங்காத நெஞ்சுடனும் கடவுளுடைய சித்தப்படி நடக்கும் என்ற களிப்புடனும் அந்தத் தீங்குகளைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள்.

ஒரு அறிகுறி

யாரைக் கடவுள் காப்பாற்றுகிருரோ அவரை உலகத்திலுள்ள எவரும் அழிக்க முடியாது என்பது காந்தியடிகளின் திடமான நம்பிக்கை. அதற்குச் சான்று தேவையானல் நாங்கள் புனவுக்குத் திரும்பிப் போகும்பொழுது நடந்த சம்பவமே போதுமானதாகும். காந்தியடிகள் ஸ்பெஷல் வண்டியில் போய்க் கொண்டிருந்தார். வண்டி முழுவேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நடுநிசி கழிந்தபின் நேரல் என்னும் ஸ்டேஷனுக்கும் கர்ஜாத் என்னும் ஸ்டேஷனுக்கும் இடையில் திடீரென்று வண்டியானது சில பாராங் கற்களின் மீது மோதியது. அந்தக் கற்களை யாரோ ரயிலைக் கவிழ்ப்பதற்காக வேண்டுமென்று வைத்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. பின்வண்டியிலிருந்த மின்சாரப் பொறி சிதைந்து போய் விட்டது. எஞ்சினும் பழுதாய் விட்டது. ஆனல் எஞ்சின் ஓட்டுபவர் சமயோசித மன உறுதியுடையவராயிருந்தபடியால் உடனே வண்டியை நிறுத்தி விட்டார். அப்படி அவர் செய்யாதிருந்திருந்தால் வண்டி முழுவதும் நொறுங்கி அதிலிருந்தவர்களெல்லோரும் யமலோகம் போயிருப்பார்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக வண்டி தண்டவாளத்தை விட்டிறங்கவில்லை. தற்காலிகமாகப் பழுது பார்த்தபின் வண்டி ஓடிற்று. இந்தவிதமாக நள்ளிரவில் இரண்டு மணி நேரம் பழுது பார்ப்பதற்காகவும் சிதைந்த பாகங்களைப் பிரித்து விடுவதற்காகவும் பெரிய சுத்தியல்களைக் கொண்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பெரிய குழப்பமும் கூச்சலும் சப்தமும் ஏற்பட்ட சமயத்திலும் காந்தியடிகள் குற்றமற்றவர்களும் நியாயமானவர்களும் எப்படி நிம்மதியாகத் தூங்குவார்களோ அப்படியே நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். மறுநாள் காலையில் இரவில் நடந்தது தெரியுமா என்று கேட்டபொழுது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

பின்னர், புனவில் நடந்த முகற் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் இதைக் குறித்துக் கூறியதாவது :—

“கருணா மூர்த்தியாகிய கடவுள் என்னை யமனுடைய வாயிலிருந்து காப்பாற்றியது இது ஏழாவது தடவையாகும். நான் யாருக்கும் தீங்கு செய்ததில்லை. நான் யாரிடமும் பகைமை கொண்டதுமில்லை. என்னைக் கொல்ல விரும்பியதின் காரணத்தை என்னல் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனல் உலகத்தின் போக்கு அப்படித்தான் அமைந்திருக்கிறது. மனிதன் அபாயங்களுக்கு மத்தியில் தான் வாழவேண்டியவன யிருக்கிருன். மனிதனுடைய வாழ்வு முழுவதும் உயிர்ச் சக்திக்கும் மரணச் சக்திக்கும் இடைவிடாமல் நடக்கும் போராட்டமாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனபோதிலும் இப்பொழுது நடந்த சம்பவம் 125 வயது வரை வாழ வேண்டுமென்ற என் ஆசையைப் பலப் படுத்தவே செய்கின்றது. இராம நாமமே என்னுடைய ஆற்றல். அதுவே எனக்குத் தஞ்சம். நான் இன்னும் உங்களுக்குச் சேவை செய்து கொண்டே யிருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்பினல் நீங்கள் என்னேடு சேர்ந்து கடவுள் நாமத்தைப் பஜிக்கவும் வேண்டும். கடவுளை உங்களுடைய இதயத்தில் ஏற்றி வைக்கவும் வேண்டும். கடவுள் விளைந்ததை நோக்குவார், எல்லாம் நமக்காகச் சரியாக்கித் தருவார்.”

புனா, — 30-6-46 — பியாரேலால்.

கிராம ஊழியர்களுக்கு

திரு பலதேவ் சாம்பே என்ற சுவாமி சத்யானந்தர் 1920 ஒத்துழையாமைக் காலத்தில் கலாசாலையை விட்டு வெளியே வந்து பொருள் சேர்க்கும் ஆசையைத் துறந்து தேச சேவையையே தம்முடைய வாழ்வின் லக்ஷியமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டார். 10 வருஷ காலம் லாலா லஜபதிராய் ஏற்படுத்திய பொதுஜன ஊழியர் சங்கத்தில் அங்கத்தனராயிருந்து ஊழியம் செய்தார். அதன் பின் 1934ல் கிராம சேவகர் ஆகத் தீர்மானித்தார். அப்படித் தீர்மானிப்பதற்கு முன் அவர் வழக்கமாகக் கதர் கட்டுபவராயிருந்த போதிலும் கைராட்டின விஷயத்தில் அதிகமான அக்கரை காட்டியதில்லை. கதர்தான் அஹிம்சா தத்துவத்தின் கண் காணும் உருவம் என்னும் உணர்ச்சி அவருக்குப் பிற்பாடுதான் உண்டாயிற்று. அதன் பின் நடந்த அவருடைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் மிகுந்த கவற்சியுடையனவாக இருப்பதால் அவைகளைப் பற்றி அவர் கூறுவதைக் கீழே தருகின்றேன்.

“1934-ம் வருஷத்தின் இறுதியில் தன் கையே தனக்குதவி என்ற தத்துவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு கிராமங்களில் சேவை செய்ய ஆரம்பித்தேன். அப்படியே ஐக்ய மாகாணத்தில் அசம்கார் என்னும் ஜில்லாவிலுள்ள தெக்ரீ என்னும் சிறு கிராமத்தில் ஹரிஜன குருகுலம் ஒன்று ஏற்படுத்தினேன். என்னுடைய குடும்பத்தாருடைய செலவுக்கும் குருகுலத்தில் இருந்தவருடைய செலவுக்கும் பணம் வேண்டியதா யிருந்தது. தன் கையே தனக்குதவி என்ற தத்துவத்தை மேற் கொண்டு நாங்கள் சிறு குடிசைகள் கட்டவும் மூங்கில் கழிகளைக் கொண்டு ஜன்னல் செய்யவும் குழிக் கக்கூசுகள் தோண்டவும் கற்றுக் கொண்டோம். நாங்களே மாவரைத்தோம், சமையல் செய்தோம், பாத்திரங்கள் கழுவினேம், எங்கள் உடைக்கு வேண்டிய நூல் நூற்ருேம், தீ எரிப்பதற்குச் செத்தைகள் சேர்த்தோம், காய் கறிகள் பயிர் செய்தோம், கிராமத்துக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவும் ஹரிஜனங்களுக்குச் சேவை செய்யவும் இது போன்ற இதர வேலைகள் செய்யவும் திட்டங்களும் போட்டோம். பிரார்த்தனை செய்வதையும் உடலைக் கொண்டு உழைப்பதையும் பிரதானமாகச் செய்தோம். விடாமுயற்சியின் காரணமாக வீடு கட்டும் வித்தையில் வெகு சீக்கிரத்தில் நிபுணர்கள் ஆகி விட்டோம். சமீபத்திலுள்ள ரயில்வே ஸ்டேஷன் எங்கள் குருகுலத்திலிருந்து ஏழு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. நாங்கள் முப்பது நாற்பது தடவை ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருக்கிறோம். இரண்டு தடவைதான் வண்டியில் போனேம், மற்ற வேளைகளி லெல்லாம் நடந்தே சென்றோம்.

1938-ம் வருஷத்தில்தான் எங்களுக்கு 25 ஏக்கர் பூமி கிடைத்தது. அதே வருஷத்தில் ஜாக்ரா நதியிலுண்டான வெள்ளப் பெருக்கத்தால் எங்கள் ஆச்ரமத்தைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு, அதிகமான நஷ்டமும் கஷ்டமும் உண்டாயின. அவர்களுக்கு நூல் நூற்பதைக் கற்பித்து உதவி செய்தோம். சொற்ப காலத்துக்குள்ளாகவே ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் நூல் நூற்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

1942-ம் வருஷத்தின் இயக்கத்தில் நாங்கள் ஹிம்சையோடு கூடிய எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபடாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாத விலகி இருந்தோம். அப்படியிருந்தும் நாங்கள் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகாமல் போகவில்லை. எங்கள் குடிசைகளை எரித்தார்கள். எங்கள் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். ஆனால் அவர்கள் அழிக்க முடியாதபடி கதரானது ஆழமாக வேருன்றி யிருந்தது. நான் சிறையிலிருந்தபொழுது, என்னுடைய தோழர்களில் சிலர் கதர் வேலையை ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள். அன்று முதல் அது நாளுக்குநாள் அதிகமாக நடந்துவருகிறது. நான் சிறையிலிருந்து விடுதலையானபின் நாங்கள் கஸ்தூரிபா ஞாபகார்த்தமாக நூல் நூற்கும் யக்ஞம் ஒன்று நடத்தினோம். அத்தகைய யக்ஞயங்களால் நல்ல பலனுண்டாகும் என்பது என் நம்பிக்கை. 1944ல் மார்ச் 4ம்தேதி முதல் இடைவிடாமல் நூற்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 345 நாட்களில் 25 லட்சம் கஜம் நூல் கிடைத்தது. அந்த யாகம் அரைகுறையாக எரிந்து கிடந்த ஆசிரமக் குடிசைகளிலும் கட்டடங்களிலுமே நடந்தது. அதன் பயனாக அதே இடத்தில் புதிய கட்டடங்களும் குடிசைகளும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. ஊழியர்களிடத்திலும் ஜனங்களிடத்திலும் உண்டாயிருந்த தோல்வி மனப்பான்மை மறைந்து போய்விட்டது.

1935-ம் வருஷத்தின் குளிர்காலத்தில் நான் ஏழுமாத காலம் சேவா கிராமத்திலுள்ள கதர் வித்யாலய விடுதியின் தலைவனாக இருந்தேன். அதனால் எனக்கு நூல் நூற்பது சம்பந்தமான சகல முறைகளையும் கற்றுக்கொள்ளவும் ஆதாரக் கல்வியின் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ளவும் வசதி கிடைத்தது. இப்பொழுது நான் என்னுடைய குருகுலத்தில் காதி வேலையையும் ஆரம்பித்திருக்கிறேன். அதன் மூலமாகவே நாங்கள் ஹரிஜன சேவையும் கிராமப் பொருளாதார முன்னேற்ற வேலையும் ஜனங்களுக்கு அரசியல் கல்வி கொடுக்கும் வேலையும் செய்து வருகிறோம். இப்பொழுது ஹரிஜன வாலிபர்களும் எங்களுடன் வேலை செய்ய வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குருகுலத்திலுள்ள பல்வேறு இலாகாக்களிலும் மானேஜர்களாகவும் ஊழியர்களாகவும் ஆகியிருக்கிறார்கள்.

நூல் நூற்பவர்களில் பாதிப்பேர் முஸ்லீம் சகோதரிகள். நெசவாளர்களில் அநேகமாக எல்லோரும் முஸ்லீம்களே. இப்போது நாங்கள் நூல் உற்பத்தி நிலையம் ஒன்றும் கதர் உற்பத்தி நிலையம் ஒன்றும் கதர் விற்பனை நிலையம் மூன்றும் நடத்தி வருகின்றோம். கதர் இலாகாவில் 20 ஊழியர்களும் விவசாய இலாகாவில் 5 ஊழியர்களும், கல்வி இலாகாவில் 8 ஊழியர்களுமாக 30 ஊழியர்களிருக்கிறார்கள். 12 மாணவர்கள் கதர் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். ஒவ்வொரு இலாகாவும் தன் வருமானத்தைக் கொண்டே நடைபெற்று வருகிறது. வித்யாலயத்துக்கு மட்டும் சர்க்கார் மாதந்தோறும் 35ரூபாய் உதவுகிறார்கள். எங்களுடைய முக்கியமான நிலையம் ரயில்பாதையிலிருந்து 30 மைல் தூரத்தில் கிராமங்களுக்கும் வயல்களுக்கும் இடையில் இருந்து வருகிறது."

சுவாமிகள் உற்பத்தியைப்பற்றிய புள்ளி விபரங்களும் தொழிலாளருக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலியைப் பற்றிய புள்ளி விபரங்களும் அனுப்பி யிருக்கிறார். 1943 செப்டம்பரில் இருந்து 1945 டிசம்பர்வரை 44166 ரூபாய் பெறக்கூடிய 1418 மணு நூல் உற்பத்தியா யிருக்கிறது. இந்த நூலைக் கொண்டு 78805 சதுர கஜம் கதர் நெய்திருக்கிறார்கள். நெசவுக்கும், சலவைக்கும், சாயத்துக்குமாக 26,098 ரூபாய் கூலி கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1946 ஜூன் முடிய ஒரு வருஷ காலத்தில் 7,500 ரூபாய் விலையுள்ள கதர் உற்பத்தியா யிருக்கிறது. 2000 பேர் நூல் நூற்கிறார்கள், 20,000 ரூபாய் விலையுள்ள கதரை நூற்பவர்களே உபயோகித்துக் கொள்கிறார்கள், மீதியுள்ள கதரில் மிகப் பெரும்பாகம் கிராமங்களிலேயே செலவாகிறது. மிகச் சிறு பாகமே வெளியூருக்கு அனுப்பப்படுகிறது.

1942-ல் ஏற்பட்ட சர்க்கார் அடக்கு முறையின் காரணமாக இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டம் இப்பொழுதுள்ள விலை விகிதப்படி 2700 ரூபாயாகும். ஆனாலும் எதற்கும் அஞ்சாமல் சுவாமிகள் விடுதலையானதும் குருகுலத்தை மறுபடியும் நடத்துவதற்காக பாபு ஸ்ரீப்ரகாஷ் மூலமாக 6000 ரூபாய் கடன் வாங்கினார். அதுமுதல் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள துணிப்பஞ்ச நெருக்கடியின் காரணமாக ஆச்ரமத்தைச் சுற்றியுள்ள கிராமத்துச் சனங்கள் புதிதாக உற்பத்தி நிலையங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றும் நூல் நூற்றல் முதலிய முறைகளைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்றும் பருத்தியும் பஞ்சுவெட்டும் கருவிகளும் தரவேண்டும் என்றும் கேட்டவண்ணமாக இருக்கிறார்கள். ஆதலால் பாரத்பாங்கி மூலமாக 35000 விலையுள்ள பருத்தியைக் கடனாக வாங்கி அதையும் 10000 ரூபாய் விலையுள்ள கதரையும் பாங்கிக்கு ஈடாக பாங்கியின் கிடங்குகளில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கதர் போன்ற பரோபகார வேலை இந்த வட்டிச்சுமையைத் தாங்க முடியாது. ஆதலால் பாபு புருஷோத்தம்தாஸ் தாண்டன் முதலிய நண்பர்களின் யோசனைகளின் பேரில் வட்டி கொடுக்க வேண்டிய கடன்களின் உதவியில்லாமலே ஆச்ரமத்தை நடத்துவதற்குப் போதுமான நிதியை வசூலிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். பாபு ஸ்ரீ பிரகாஷ் அதன் பொக்கிஷதாராக இருக்க ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இவ்வளவு தகுதிவாய்ந்த ஒரு ஸ்தாபனம் போதுமான பணமில்லாமல் கஷ்டப்படுமானால் அது வெட்கத்துக்கு இடமான விஷயமே ஆகும்.

29-6-46 புனாவுக்குப் போகும் ரயிலில்:—பியாரேலால்.

குருதேவருடைய வேதனை

கீழ்கண்ட பாட்டு குருதேவர் பாடியது. அதன் கையெழுத்துப் பிரதியைத் திரு அமீய சக்கரவர்த்தி மிகுந்த பெருமையோடு தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்பொழுது பஞ்சத்தால் பீடிக்கப் பட்டுள்ள நமது நாட்டுக்கு இந்தப் பாடல் மிகவும் பொருத்தமானது.

"பட்டினியால் வாடுபவர்
வீடில்லாமல் தவிப்பவர்
வானத்தை நோக்கிக்
கடவுளுடைய பெயரைச் சொல்லி
அவருடைய உதவியைய் நாடுகின்றார்கள்
அவர்களுடைய வேண்டுகோள்
வீண் போகாது
கடவுளுடைய அருள்
மனிதனுடைய அன்பு மூலமாகவும்
வீரம் நிறைந்த சேவைமூலமாகவும்
வெளிப்படும்"

இந்தப் பாடலைக் கவிஞர்பிரான் அளவிறந்த மன வேதனையுடன் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களுக்காகப் பாடியதாகும். அத்தகையோர் அன்பும் சேவையும் செய்ய முன் வருவார்களா?

புனா — 30-6-46 — ஏ. கே.

அச்சடித்தவர்: பி. அருணாசலம், கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் அன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், 46, அரண்மனைக்காரத் தெரு, ஜி.டி., சென்னை
பிரசுரித்தவர்: ஸ்ரீராமன், தமிழ்ப்பண்ணை, தியாகராயநகர், சென்னை. நிர்வாக ஆசிரியர்: சின்ன அண்ணாமலை.